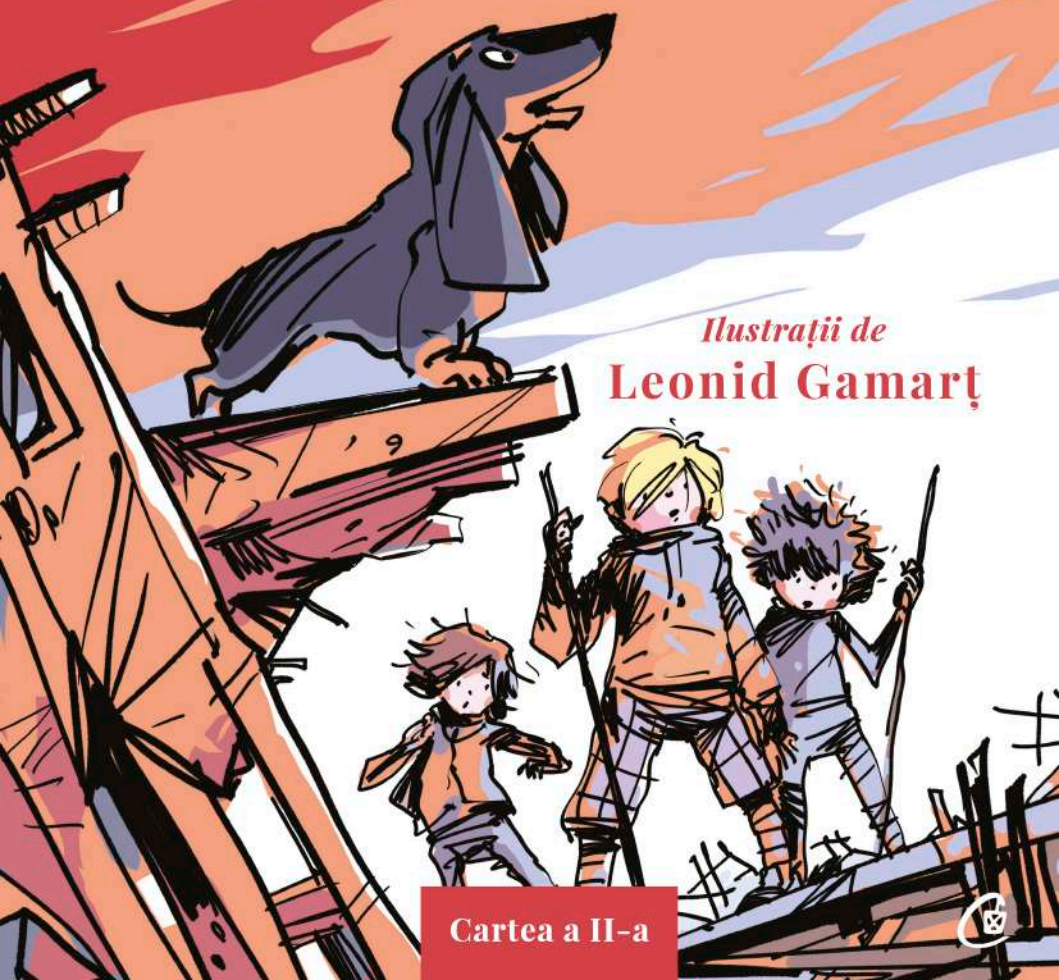

Alex Donovici

Învățătorii
de Grijă

Rocky

Ilustrații de
Leonid Gamarț

Cartea a II-a

Cuprins

Bebe se întoarce acasă / 7
O nouă misiune / 12
Junior / 22
Piciu' / 30
Din nou în lumea oamenilor / 40
Despărțiți înainte de vreme / 48
Surpriza din cutie / 58
Sânziana / 75
Lumea de Sub Oraș / 85
Canalul devine „Acasă“ / 92
Paradisul fără bucurie / 103
O lume mai bună pentru copiii nimănui / 114
Cu pași mici, spre sufletul copilului / 126
Prietenii pentru totdeauna / 140

Răpirea / 150

Miraculoasa regăsire, nu cea la care vă așteptați / 159

Rocky devine Rocky / 170

Războiul / 180

Un trio formidabil / 191

Ajutați de copiii nimănui / 203

Superputerea numită PRIETENIE / 211

La Tata Mare / 220

Un nou sfârșit și un alt început / 226

Capitolul unu

Bebe se întoarce acasă

Trecuseră aproape douăzeci de ani de la noaptea în care Bebe, motănelul negru, aterizase din Universul Învățătorilor de Grijă la ușa Mariei. Cât de multe se schimbaseră de atunci... El, pisoiașul pierit de slab și cu spatele năpârlit, devenise un motan mândru, puternic, cu portret cioplit în piatră pe blazonul orașului. Maria nu mai era fetița murdară și plină de bube care-l salvase în ciuda tuturor prejudecăților și îl apăraseră cu trupul ei firav. Era acum o femeie puternică,

inteligentă, frumoasă și mândră. Se căsătorise și adusese pe lume doi băieți și o fată blondă ca ea. Familia ei își ridicase o casă aproape de cea a părinților Mariei, locul în care începuse marea transformare a vieții lor datorită motanului. De la Bebe învățaseră ce înseamnă curățenia, iar asta le salvase sănătatea, chiar și viața, iar fericirea revenise în casa lor. Împreună, Bebe, Maria și tata îi salvară apoi de ciumă pe locuitorii întregului oraș aflat în apropiere. De aceea fusese afișată imaginea motanului Bebe atât pe blazonul aflat deasupra porții, cât și pe zidul castelului lordului. Pisioul negru avusese o viață lungă, fericită, plină de iubire. Atât de multă iubire primise din partea Mariei și a familiei sale, încât își uitase viața anterioară, cea în care fusese tigrul unui maharajah putred de bogat, care nu îi dăruise însă niciun strop din iubirea pe care o merita.

Bebe era acum bătrân, tare bătrân pentru o pisică. Dormea întins pe o băncuță din lemn aflată pe pridvorul Mariei. Mângâiat de razele blânde ale soarelui de septembrie, visa că zboară. Ciudat vis! Un motan să zboare... Visa că se înalță

spre nori cu viteza unor artificii. Se trezi mirat de o asemenea năzbâtie și privi prin curte. Maria, copiii și soțul ei curățaseră grădina și livada de buruieni și crengi uscate. Le strânseseră pe toate în mijlocul curții, într-un cerc făcut din bolovani. Un fel de vatră, mult mai mare decât cea pe care găteau în casă. Pregăteau un foc strașnic din uscăturile grădinii, cu flăcări până la cer! Copiilor le plăcea tare mult să stea seara alături de părinți în jurul focului și să asculte povești. Mai ales una specială: povestea lui Bebe Salvatorul. Motanul negru schimbase viața mamei, a familiei, iar apoi a întregului orașel. Chiar Maria le-o spunea și ținea să îi asigure de fiecare dată că este o poveste cât se poate de adevărată.

După ce terminară de strâns toate vreascurile într-un mic rug, Maria și familia ei se spălară, se îmbrăcară în haine curate și aprinseră focul cel mare. Puseră peste flăcări țepușe din lemn în care erau înfipite bucăți de carne, care porniră aproape imediat să sfârâie. Apoi se așezară toți lângă foc pentru ca Maria să înceapă, pentru cine mai știe a câta oară, povestea lui Bebe. Motanul negru nu

mai era pe băncuță, Maria îl luase de acolo, iar acum îl ținea în poală, lângă foc. Bebe se gândea cât de norocos este. Torcea în brațele omului pe care îl iubea și de la care primea iubire. Mirosea a carne prăjită, era cald, era bine. Iar Maria, cu vocea ei așa plăcută, spunea chiar povestea lui. Ce își putea dori mai mult un motan?

Nimic. Avea totul. Totul. Și simți că un somn greu îl cuprinde sub mângâierile pline de dragoste ale Mariei. Era fericit.

Privind focul în timp ce spunea povestea, Maria observă că din mijlocul lui se desprinsese o scânteie ciudat de mare. Era mai mult flacăra decât scânteie. Se înalță deasupra rugului aprins, pluti acolo câteva clipe ca o steluță, iar apoi țâșni spre cer. Și atunci știu că Bebe tocmai își luase rămas-bun de la ei.

Bebe plecase spre casă, spre Universul Învățătorilor de Grijă. Urma să salveze viața altui copil, așa cum o salvase pe a ei.

Capitolul doi

O nouă misiune

— **H**âc, ce faci, hâc, Bebe? Ești bine? Hâc-hâc! Tata Mare, Mormolocul-Şef din Universul Învățătorilor de Grijă, plutea îngrijorat în fața lui Bebe, luminând cu generozitate în jurul lui. Poate vă amintiți, Tata Mare era mult mai luminos decât de obicei atunci când era supărat, nervos, emoționat ori înduioșat. Și sughița mult mai tare decât o făcea în mod normal, hâc-hâc-hâc. Acum era îngrijorat și înduioșat deopotrivă. Se gândea cât de mult îl schimbase pe Bebe a doua lui misiune pe Pământ. Își amintea prea bine cum

era atunci când revenise în Universul Învățătorilor de Grijă din prima misiune, cea din palatul maharajahului unde fusese puternicul tigru Sultan: nepăsător, mofturos, urâcios, obraznic și pretențios. Acum, Tata Mare nu mai simțea nimic din toate acestea. Maria îl transformase pe Bebe cu totul. Acum, nu mai era motan, ci doar un alt mormoloc luminos din Universul Învățătorilor de Grijă, care aștepta o nouă misiune pe Pământ la ședința de la ora cinci dimineața. Aștepta ca Tata Mare să îi spună unde va ajunge, în ce țară, în ce an și cine este copilul pe care trebuie să-l ajute. Dar Tata Mare nu se grăbea să-i încredințeze noua misiune. În primul rând, voia să se asigure că îi este bine. Sau cât de cât bine... Ținea mult la el. Îl admira pentru ceea ce făcuse, pentru cum se descurcase în acea lume a Evului Mediu, unde omenirea se îmbolnăvisese de ignoranță și de ciumă. De aceea îi permisesese să rămână atât de mult alături de Maria, după ce misiunea lui fusese încheiată. Așa că îi spuse într-un suflăt, uitând să mai sughițe:

– Știi ce simți. Îți este dor de Maria și de ai ei. Le-ai fost alături atâția ani și i-ai iubit foarte mult. Deși, știm toți, pisicile nu se pricep întotdeauna să-și arate dragostea față de stăpâni, chiar dacă îi iubesc! În niciun caz nu o arată așa cum o poate face un câine. Însă ți-ai lăsat un pic din suflet acolo, alături de Maria. Noroc că noi, mormolocii-luminoși, avem un suflet infinit. Și putem să lăsăm câte un pic din el de fiecare dată când devenim animale de casă în lumea oamenilor. Le lăsăm câte un pic din sufletul nostru celor pe care îi iubim și suntem nevoiți să îi părăsim atunci când ne încheiem misiunea.

Bebe oftă. Aprecia că Tata Mare îi este alături, că încearcă să-i dea putere cu vorbele lui. Da, îi era tare dor. Tare dor. Tata Mare continuă:

– Să știi că și eu am avut multe misiuni pe Pământ. Cele mai multe, de aceea am ajuns șef și vă dau vouă misiuni. Așa că nu-ți vorbesc despre lucruri pe care le-am citit în cărți, ci pe care le știu din vieți deja trăite. Din experiența mea îți spun că acum te va ajuta cel mai mult o nouă misiune. O nouă viață pe Pământ.

În ochii lui Bebe sclipi ceva. Deveni foarte atent, iar Tata Mare se bucură.

– Acum am mare încredere în tine, nu îți ascund asta. Și îți voi încredința o misiune chiar mai grea decât cea pe care tocmai ai îndeplinit-o. Te voi trimite într-o țară de pe Pământ unde peste o vreme va fi război.

– Război?! întrebă Bebe nedumerit. Adică oamenii se vor lupta cu oameni? Vor încerca să își facă rău unul altuia?!

Tata Mare oftă, apoi se încruntă supărat și sughițul îi reveni.

– Hâc-hâc... Da! O fac de mult, de când sunt pe Pământ. Hâc! E ceva ce nouă, celor de aici, ne depășește puterea de înțelegere, dar de multe mii de ani oamenii se luptă între ei, se rănesc, chiar seucid. Hâc-hâc-hâc! La cât au evoluat și cât de multe lucruri au descoperit, ai crede că au devenit mai înțelepți, însă doar armele lor sunt mai puternice. Mai distrugătoare. Pare că se pregătesc să-și facă praf planeta, în loc să o vindece. Să se distrugă unii pe alții! Hâc-hâc-hâc! Oricum, au

